ביצד משתתפין פרק שמיני עירובין פח.

מסורת הש"ס

אנשי עכריה. בעלי מלאכה היו: מסתפג אדם. ביום טוב וכשכח אם רחץ בצונן מסתפג באלונטית ואין מושמין שמא יסחוט: לאוליירין. בלנין: על אוזו דבר. סחיטה: אף מביאה בידו. ואין מושמין שמא יסחט וסחוט: לא שנו. שממילא תלויה מתרת בגזוטרא לרבנן אלא למלאות: אבל לשפוך. שופכין בנקב למים אסור מפני שהנהר מולך השופכין חוץ למחיצת הגזוטרא: מה כין זה לעוקה. דתנן במתני' (להלן) מלר שסתומה מארבע אמות אין שופכין לתוכה מים בשבת אע"כ עשו לה עוקה גומא מחזקת סאתים ותני עלה (פוש"כ) אע"פ שנתמלאה העוקה מבעוד יום שופכין לה מים בשבת ואף על פי שהמים יוצאין הימנה לרה"ר: הסס תיימי מים. המים עשויין לבלות ולהבלע בקרקע הלכך כי שפיך אדעתא דליבלעו בדוכתייהו קא שפיך ואי נפקי לבר לאו מחשבתו להכי הוא ולא נתקיימה מחשבתו ושרי דאפילו איכוון איסור ממש ליכא דהא כרשות היחיד שפיך אבל הכא מידע ידיע דודאי נפקי ולא תיימי: אפילו לשפוך נמי שרי. דאיהו לא איכפת ליה דליפקו לבראי אבל אבר הפחותה מארבע אמות ניחא ליה דליפוק לבר אלא יכלנן את מלרו הלכך בעי עוקה דבעוקה ניחא ליה דליבלעו: בסמוכה. שאינה רחוקה ממחמונה במשך הכותל ארבעה טפחים. ואי שמעת שאינה גבוהה ממנה עשרה ולא מלינו לשון הפלגה בהש"ס בגובה אלא במשך כדתנן במתני' (א) בגאנטי מלר ומרפסת ועוד לרב מה לי גבוהה או נמוכה הא איהו דאמר (לעיל ד' פב:) לזה בשלשול ולזה בזריקה שניהם אסורין ועוד מהא מתניתא מוקמינן מיהבתא לשמואל בפירקין (לעיל (פד:) ואי רב גופיה בדקיימן בגו עשרה דהדדי אוקמה היכי מוקיב לה אהכי דתרלה בגון דקיימן בגו עשרה דהדדי מאי חדושיה: עליונה מוכרח. דלאמרינן דאין משמיש למחמונה בעליונה אלא דרך אויר זריקת משך ארבעה טפחים ורב לטעמיה דאמר אין אדם אוסר אלא בדבר שהוא בעל מלאכה ולא בעל מלאכה אינו אוסר אלא בדבר שהוא בעל מלאכה אינו אוסר אלא בדבר שהוא בעל מלאכה אינו אוסר אלא בדבר שהו